

Հովելի գիրքը և Լատդիկիայի Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցին — Թիվ երեսունյոթ

Jeff Pippenger

2026-01-29

Թիվ երեսունյոթ

Ուիլյամ Միլլերի երազում սկզբում եղած «խառնաշփոթին», երբ մարդիկ սկսեցին ձեռք տալ զարդերին, նախորդում էր այն, որ Միլլերը հավաքում էր զարդերը և կանչում՝ «արի՛ և տե՛ս»: Քրիստոսը, որպես աղբամաքիչ մարդ, ավելով օգտագործում է՝ աղբը դուրս սրբելու, զարդերը շատ ավելի մեծ արկղի մեջ հավաքելու համար, և ապա Նա կանչեց Միլլերին՝ «արի՛ և տե՛ս»: Երբ Քրիստոսը սկսում է Իր ավելով գործը, սենյակը դատարկ է, որովհետև Միլլերը գրի է առել, որ «մի դուռ բացվեց, և մի մարդ սենյակ մտավ, երբ բոլոր մարդիկ թողեցին այն. և նա, իր ձեռքին ունենալով մի աղբամաքիչ խոզանակ, բացեց պատուհանները և սկսեց սենյակից դուրս մաքրել փոշին և աղբը»:

Փոշեմաքրիչ մարդը սենյակ է մտնում, երբ բոլոր մարդիկ այն արդեն լքած էին: 2023 թվականին փոշեմաքրիչ մարդը մտավ դատարկ սենյակը, որովհետև հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումը կործանվել ու ցրվել էր: Հաբակուկի 2012 թվականի Աղյուսակներով ներկայացված ճշմարտությունները թաղված էին աղբի մեջ, և սենյակը դատարկ էր: Փոշեմաքրիչ մարդը Նա է, Ով եկավ Հովհաննես Մկրտչից հետո, Ում մասին Հովհաննեսն ասաց, թե Նրա ձեռքում քամհար կա, և որ Նա այդ քամհարով լիովին պիտի մաքրեր Իր կալը:

Ես, արդարև, ձեզ մկրտում եմ ջրով՝ ապաշխարության համար. բայց նա, որ գալիս է ինձանից հետո, ինձանից գորավոր է, որի կոշիկները տանելու ես արժանի չեմ. նա ձեզ կմկրտի Սուրբ Հոգով և կրակով. որի քամհարը իր ձեռքում է, և նա լիովին կմաքրի իր կալը ու իր ցորենը կհավաքի շտեմարանում, բայց մղեղը կայրվի անշեջ կրակով: Այն ժամանակ Հիսուսը Գալիլիայից գալիս է Հորդանան՝ Հովհաննեսի մոտ, որպեսզի նրանից մկրտվի: Մատթեոս 3:11-13.

Գալիլեան շրջադարձային պահի խորհրդանիշ է, իսկ Հորդանանի այն վայրը, ուր Հիսուս եկավ մկրտվելու, կոչվում է Բեթաբարա, և այդ նշանակում է «լաստանավային անցում», և այն նշանավորում է այն տեղը, որտեղ հին Իսրայելը անցավ Ավետյաց երկիրը: Երբ Հիսուսը մկրտվեց, ապա Նա դարձավ Հիսուս Քրիստոսը: Գալիլեան, Հորդանանը, Բեթաբարան և այն, որ Հիսուսը դարձավ Քրիստոսը, բոլորը շեշտում են տնօրհնության փոփոխությունը, ինչը նաև այն է, ինչ ներկայացնում է դուռը, հատկապես փիլադելփիացիների համար, որոնց տրված է բաց և փակ դռան բանալին:

Եվ գրի՛ր Փիլադելփիայի եկեղեցու հրեշտակին. Այսպես է ասում Սուրբը, Ճշմարիտը, նա, որ ունի Դավթի բանալին, նա, որ բացում է, և ոչ ոք չի փակում, և փակում է, և ոչ ոք չի բացում. Գիտեմ քո գործերը. ահա, քո առաջ բաց դուռ դրեցի, և ոչ ոք չի կարող այն փակել. որովհետև դու քիչ գործություն ունես, և պահեցիր իմ

խոսքը, և իմ անունը չուրացար: Հայտնություն 3:7, 8.

Երբ Քրիստոսը «բացեց» «դուռը» և «մտավ սենյակը», այդ սենյակը «Նրա սենյակն» էր, որովհետև Նա լիովին մաքրում է «Իր կալը»: Եթե դա Նրա կալն է, ապա դա Նրա սենյակն է:

«Կափառնայումում Հիսուսը բնակվում էր Իր ճանապարհորդությունների միջև ընկած ընդմիջումներում՝ գնալու և վերադառնալու ընթացքում, և այն սկսեց հայտնի դառնալ որպես «Նրա սեփական քաղաքը»: Այն գտնվում էր Գալիլեայի ծովի ափերին և Գենեսարեթի գեղեցիկ դաշտի սահմանների մոտ, եթե ոչ հենց նրա վրա»: The Desire of Ages, 252.

Նա մտնում է Իր սենյակը՝ Իր ցորենը հավաքելու և որումները հավաքելով այրելու համար: Գաղատիայի, Հորդանանի, Բեթաբարայի, մկրտության, Հովհաննեսից Հիսուսին անցման միջոցով ներկայացված տնօրինության փոփոխությունը համընկնում է Լաոդիկիայի պատերազմող եկեղեցուց դեպի Փիլադելֆիայի հաղթական եկեղեցի անցման հետ: Նա մտավ Իր սենյակը 2023 թվականի հուլիսին: Միլլերը փակել էր իր աչքերը 2020 թվականի հուլիսի 18-ի եռուզեռի մեջ, և երբ նա բացեց իր աչքերը, սենյակը մարդկանցից դատարկ էր. ճշմարտությունը թաղված էր մոլորության տակ, և ապա փոշին խոզանակով մաքրող մարդը բացեց պատուհանները և սկսեց աղբը դուրս sweeping անել:

««Ում բահը Իր ձեռքումն է, և Նա հիմնովին կմաքրի Իր կալը և Իր ցորենը կհավաքի շտեմարանը»: Մատթեոս 3.12: Մա մաքրման ժամանակներից մեկն էր: Ճշմարտության խոսքերով մղեղը զատվում էր ցորենից: Քանի որ շատերն չափազանց սնապարծ և ինքնարդար էին՝ հանդիմանությունն ընդունելու համար, չափազանց աշխարհասեր՝ խոնարհ կյանքի ընդունման համար, նրանք երես դարձրին Հիսուսից: Շատերն այսօր ևս նույնն են անում: Հոգիներն այսօր փորձվում են, ինչպես փորձվեցին այն աշակերտները Կափառնայումի ժողովարանում: Երբ ճշմարտությունը հասցվում է սրտին, նրանք տեսնում են, որ իրենց կյանքերը համահունչ չեն Աստծու կամքին: Նրանք տեսնում են իրենց մեջ լիակատար փոփոխության անհրաժեշտությունը, բայց պատրաստ չեն ձեռնարկելու այդ ինքնուրաք գործը: Ուստի բարկանում են, երբ իրենց մեղքերը բացահայտվում են: Նրանք վիրավորված հեռանում են, ինչպես աշակերտները թողեցին Հիսուսին՝ տրտնջալով. «Այս խոսքը ծանր է. ո՞վ կարող է լսել այն»: The Desire of Ages, 392.»

2023 թվականի վերջին օրը, որ հարում է 2024 թվականի առաջին օրվան, Հուդայի ցեղի Առյուծը սկսեց աստիճանաբար բացել Իր մասին հայտնությունը: Համաձայն Դանիել տասներկուսի բացման եռաստիճան փորձարկման ընթացքի՝ ապա պետք է լինեին երեք փորձություններ, որոնք ներկայացված են որպես «մաքրված, սպիտակեցված և փորձված»:

Եվ նա ասաց. Գնա՛ք ճանապարհով, Դանիել՝, որովհետև այս խոսքերը փակված են և կնքված՝ մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտակեցվեն և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները ամբարիշտություն պիտի գործեն. և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի չհասկանա, բայց իմաստունները պիտի

հասկանան: Դանիել 12:9, 10.

Առաջին հրեշտակը ներկայացնում է մաքրագործումը, քանի որ մեղքի մեջ մեղադրված մեղավորը իր մեղքերը դնում է գոհի վրա գավթում, որտեղ նա արդարանում է արյամբ:

Այնուհետև արյունը ներս է բերվում սուրբ տեղը, որտեղ սրբության սրբացման ընթացքը ներկայացվում է որպես սպիտակեցում՝ գավթից եկող արյան լվացմամբ: Այնտեղ արդարությունը դրսևորվում է նրանց մեջ, ովքեր հաղթահարում են արյան և իրենց վկայության խոսքի միջոցով:

Ապա նրանք փորձության են ենթարկվում, և վերջին օրերում գտնվում է, որ նրանք տասնապատիկ ավելի գերազանց են, քան Բաբելոնի բոլոր մյուս իմաստունները: Երրորդ փորձությունը այն է, երբ նրանք փառավորվում են Ամենասուրբ վայրում և զանազանվում են իբրև իմաստուն համարվողների մյուս դասից: Այդ երրորդ փորձությունը կիրակնօրյա օրենքն է, իսկ առաջին փորձությունը առաջին հրեշտակի կոչն է՝ վերադառնալու հիմքերին, որովհետև հաջորդ քայլում տաճարը կանգնեցվում է: Այդ հաջորդ քայլը երկրորդ հրեշտակի գատման պատգամն է, որին հետևում է երրորդ հրեշտակի վճռորոշ փորձությունը:

2023 թվականին առաջին հրեշտակը եկավ, ինչպես եկել էր 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, երբ իջել էր երկրորդ վայի իսլամի պատգամով: Նա իջավ այնպես, ինչպես իջել էր 9/11-ին՝ երրորդ վայի իսլամի պատգամով և հին շավիղներին վերադառնալու կոչով: Միլլերական պատմության հիմքերը հաստատվեցան, երբ երկրորդ վայի պատգամը կատարվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Այն ժամանակ Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակը իջավ՝ այսպիսով նախապատկերելով Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակի իջնելը և երրորդ վայի գալուստը:

Յոսիա Լիթչը այն պատմական անձնավորությունն է, որ կապված է 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին հիմքերի դրման հետ: «Յոսիա» անունը նշանակում է «Աստծո հիմքը», իսկ թագավոր Յոսիան սուրբ պատմության մեջ ներկայացնում է Յոսիայի բարենորոգությունը, որը ներառում էր Մովսեսի անեծքի հայտնաբերումը՝ սրբարանի մեջ աղբի տակ թաղված, ճիշտ այնպես, ինչպես Միլերի գոհարները թաղված էին սենյակում:

Յոսիա արքան մահացավ Մեզիդոյում, որը Հայտնության տասնվեցերորդ գլխի Արմագեդոնն է: Յոսիայի բարենորոգությունը չհնազանդված մարգարեի կողմից առաջադրված մարգարեության կատարումն էր, երբ Երոբովամը Բեթելում և Դանում կանգնեցրեց երկու զոհասեղանները: Այդ չհնազանդված մարգարեն մահացավ էջի և առյուծի միջև: Յոսիա արքայի մասին նախապես ասվել էր՝ անունով, և նրա բարենորոգությունը այդ կանխասացության մի մասն էր, որը ներառում էր նաև այն, որ ապագա Յոսիա արքան պիտի կործանի հենց այն զոհասեղանը, որի մոտ չհնազանդված մարգարեն հանդիմանեց ամբարիշտ Երոբովամ արքային:

Յոսիա նշանակում է Աստծո հիմք, և Յոսիա թագավորը կատարեց իր թագավորությունից մոտ 340 տարի առաջ տրված մարգարեությունը: Նա առաջնորդեց

մի արթնություն և բարենորոգություն, որն ի վերջո հասավ այն զոհասեղանին, որտեղ Հուդայից եկած մարգարեն հանդիմանել էր Երովաբամ թագավորին: Այնտեղ հասնելով՝ Յոսիան կործանեց այդ զոհասեղանը, ինչպես մարգարեությունն էր ասել, որ նա պիտի աներ: Երովաբամի այդ երկու զոհասեղանները նպատակադրված կեղծօրինակներ էին Երուսաղեմի տաճարի, մինչև իսկ այն աստիճան, որ Երովաբամը սահմանեց կեղծ տոնական օրեր: Այդ անելով՝ նա պարզապես անում էր այն, ինչ Ահարոնը արեց ոսկե հորթի հետ: Ահարոնի ապստամբությունը գտնվում էր հին Իսրայելի սրբազան պատմության հիմքում: Դա տեղի ունեցավ այն ժամանակ, երբ Մովսեսը ստանում էր Օրենքը, որը Աստծո կառավարության հիմքն է:

Ահարոնի ապստամբությունը հիմնարար ապստամբություն էր, և այն կրկնվեց, երբ Երոբովամը հյուսիսային տասը ցեղերը հիմնադրեց որպես Իսրայել: Մովսեսը հանդիմանեց Ահարոնին, իսկ Մովսեսը ալֆան է, կամ՝ հիմքը Քրիստոսի՝ օմեգայի նկատմամբ: Ահարոնն ու Մովսեսը ներկայացնում են երկու դաս հիմնարար ապստամբության մեջ, իսկ երրորդ դասը այն հերոսներն են, որ կանգնեցին Մովսեսի կողքին՝ ղևտացիները: Երոբովամ թագավորն ու Հուդայից եկած մարգարեն հյուսիսային թագավորության հիմնարար ապստամբության մեջ երկու դասերն են, և դարձյալ ղևտացիներն են հերոսները:

Հերոբովամի հիմնարար ապստամբության ժամանակ Հուդայից եկած մարգարեն նրան հանդիմանում է և մարգարեանում է մի թագավորի մասին, որի անունը պիտի լիներ «Աստծո հիմքը»՝ Հովսիա: Կանխասացված բարեկարգության կատարման մեջ ներառված էր այն, որ երբ Հովսիան սկսեց իր վերածնունդն ու բարեկարգությունը, հայտնաբերվեց Մովսեսի անեծքը, և Մովսեսի սրբազան խոսքերի ընթերցումն ուժ տվեց մի վերածննդի և բարեկարգության, որն արդեն իսկ սկսված էր: Հովսիան, ակնհայտորեն լինելով մարգարեական խորհրդանշան, ներկայացնում է մի վերածնունդ և բարեկարգություն, որ զորացվում է, երբ հայտնաբերվում է Մովսեսի գրվածքներից մի մարգարեություն:

Հիմնարար ապստամբությունը Երոբովամ թագավորի պատմության մեջ ներկայացված է Իսրայելի թագավորի կողմից, ինչպես նաև Հուդայից եկած այն մարգարեի կողմից, որ ուղարկվել էր աստվածային դատավճռով՝ ընդդեմ Երոբովամի հիմնարար ապստամբության, և մարգարեին տրված հրահանգներով՝ որոշելով, թե Հուդա վերադառնալիս որ ճանապարհից պետք է խուսափեր: Հուդայից եկած մարգարեն մերժում է մնալու վերաբերյալ Երոբովամի խնդրանքը, բայց ապա ընդունում է Բեթելի սուտ մարգարեի հրավերը և կնքում իր ճակատագիրը: Անհնազանդ մարգարեն պիտի մեռներ էշի և առյուծի միջև, ապա թաղվեր սուտ մարգարեի գերեզմանում:

1840 թվականի օգոստոսի 11-ին երկրորդ վայի մարգարեությունը կատարվեց, և դրվեցին աղվենտիզմի հիմքերը: Ջոսիա Լիչը մարգարեությունը ներկայացրեց 1838 թվականին, իսկ ապա՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից տասը օր առաջ, նա առավել ճշգրտեց իր հաշվարկները և 1840 թվականի օգոստոսի 11-ը կանխասաց որպես այն օրը, երբ Օսմանյան գերիշխանությունը պիտի դադարեր՝ ի կատարումն իսլամի՝ երկրորդ վային վերաբերող մարգարեության:

Թագավոր Հովսիան խորհրդանշում է վերջին արթնությունն ու բարենորոգումը, որովհետև յուրաքանչյուր մարգարե առավել անմիջականորեն խոսում է վերջին օրերի մասին, քան որևէ նախորդ օրերի: Թագավոր Հովսիան խորհրդանշում է վերջին արթնությունն ու բարենորոգումը, և այդ բարենորոգումը Աստվածաշնչում ներկայացված է մարգարեությամբ: Հովելի գիրքը նույնականացնում է վերջին արթնությունն ու բարենորոգումը, որ տեղի է ունենում նրանց մեջ, ովքեր լինելու են հարյուր քառասունչորս հազարը: Հովսիայի արթնությունը երկփուլ էր. այն սկսվեց, ապա մի մարգարեություն բացվեց, որն առավել թափ հաղորդեց գործին: Այդ երկու փուլերն են վաղ և ուշ անձրևը, ինչպես ներկայացված է Հովելի գրքում, և ինչպես կատարվել է Գործք գրքում, ապա նորից կատարվել Միլլերական պատմության մեջ:

Ահարոնի հիմնարար ապստամբություններից, Հովսիա թագավորից առաջ՝ Երոբովամ թագավորի և Հուդայից եկած մարգարեի ժամանակներից, և ապա մինչև Ջոսիա Լիչ, վկայության մի շղթա է նշվում՝ հիմնարար փորձության վերաբերյալ: Հիմնարար փորձությունը առաջին փորձությունն է, որին հաջորդում է տաճարի փորձությունը, երբ դրվում է գլխաքարը: Դրանից հետո գալիս է երրորդ փորձությունը՝ լակմուսի փորձությունը:

Ոսկե հորթից մինչև Երոբովամի զոհասեղանները Բեթելում և Դանում, մինչև Հովսիա թագավորը, մինչև Հովսիա Լիչը ներկայացնում է մարգարեական քայլերի մի շարք, որոնք տանում են դեպի 9/11-ի հիմնարար փորձությունը: Երբ 9/11-ին Նյու Յորքի մեծ շենքերը կործանվեցին, երրորդ վայի մի մարգարեություն մատնանշեց այն փորձությունը, որը կոչ էր անում վերադառնալ հին հիմնարար շավիղներին, որովհետև 1840 թվականի օգոստոսի 11-ի և 9/11-ի զուգահեռը կարող էր տեսնել յուրաքանչյուր լաողիկեացի Յոթներորդ օրվա ադվենտիստ, որ կընտրեր տեսնել: Ալ Քաիդայի մասնակցությունը 9/11-ին այս օրերին հաճախ հարցականի տակ է դրվում դավադրության տեսությունների պայմաններում, որոնք, ընդհանուր առմամբ, ճշմարիտ են, սակայն «Ալ Քաիդա» նշանակում է «հիմք», և նրանք որպես կազմակերպություն սկսեցին մեկ տարի առաջ վախճանի ժամանակից՝ 1989-ին, իսկ իրականում՝ 1988 թվականի օգոստոսի 11-ին:

Եթե մարգարեական խորհրդանշաբանության այս մանրամասները հիմքերի վերաբերյալ չեն նկատվում, շատ բան կկորչի: 9/11-ին հիմքերը դրվեցին առաջին քայլում: Երկրորդ քայլում տաճարն ավարտվում է, երբ վերնաքարը դրվում է: Երրորդ քայլը Կիրակնօրյա օրենքի փակ դուռն է: 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը պատգամը գլխավորապես ուղղված է Լաողիկեական Յոթներորդ օրվա ադվենտիստներին, որովհետև դատաստանը սկսվում է Աստծո տնից, և Աստծո տան համար այն ավարտվում է Կիրակնօրյա օրենքով: Այնտեղ և այն ժամանակ Լաողիկեական Յոթներորդ օրվա ադվենտիզմը շրջանցվում է, ինչպես շրջանցվեցին բողոքականները միլլերական պատմության մեջ, և հրեաները՝ Քրիստոսի պատմության մեջ, և ինչպես շրջանցվեցին նրանք, ովքեր մեռան քառասունից ավելի տարիների ընթացքում Մովսեսի պատմության մեջ:

9/11-ի երրորդ վայրը նախանշված էր 1840 թվականի օգոստոսի 11-ի երկրորդ վայրով, և այդ մակարդակում երկու ճանապարհային նշաններն էլ ներկայացված են էշով՝ Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ իսլամի առաջին խորհրդանիշով: Կիրակնօրյա օրենքը գազանի նշանն է, իսկ այդ գազանը հաճախ ներկայացվում է որպես առյուծ՝ այդպիսով կեղծելով Հուդայի ցեղի Առյուծին: Կիրակնօրյա օրենքը առյուծն է, և Հուդայից եղած անհնազանդ մարգարեն մահացավ էշի և առյուծի միջև, և թաղվեց նույն գերեզմանում, ինչ Բեթելի ստախոս մարգարեն: Նա մահացավ 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը ձգվող մարգարեական ժամանակաշրջանում, որը էշից մինչև առյուծ ձգվող մարգարեական ժամանակաշրջանն է: Այդ փորձության ժամանակաշրջանը Բեթելի ստախոս մարգարեի գերեզմանն է, որը Հուդայից եղած անհնազանդ մարգարեին թաղել տվեց հենց իր սեփական գերեզմանում:

Հերոբոլամի թագավորությունը, որ ներկայացված է որպես Հուդայի թագավորության կեղծ նմանակը, որտեղ գտնվում են Երուսաղեմն ու տաճարը, ներկայացնում էր միլլերական պատմության բողոքականներին, որոնք այլևս Աստծո ժողովուրդը չէին: Նրանք կորցրին իրենց ուխտային նշանակությունը 1840 թ. օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թ. հոկտեմբերի 22-ի փակ դուռը: Այդ պատմությունը համապատասխանում է 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը, և այս պատճառով Հուդայից եկած անհնազանդ մարգարեն թաղվում է նույն գերեզմանում, որտեղ թաղված էին հավատուրաց բողոքականները, որոնք ներկայացված էին Բեթելի ստախոս մարգարեի կողմից:

Ընդհանուր առմամբ Հովսիան բարի թագավոր էր, սակայն նա իսկապես մեռավ Մեգիդդոյում, ինչը ակնհայտ ու անմիջական կիրառություն է Արմագեդոնի հանդեպ: Նա շեղվեց՝ մերժելով Նեքովի նախագգուշացնող պատգամը: Նեքովը՝ Եգիպտոսի թագավորը, և հետևաբար հարավի թագավորը, գնում էր պատերազմելու Բաբելոնի՝ հյուսիսի թագավորի դեմ: Հովսիան ներկայացնում է այն հուդացիներին, որոնք մեռնում են Արմագեդոնում, որովհետև մերժեցին Դանիել 11:40–45-ում տրված հարավի թագավորի և հյուսիսի թագավորի պատերազմի մասին նախագգուշացնող պատգամը: Այդ պատգամը հիմք դարձավ 9/11-ին:

Առաջին փորձությունը առաջին հրեշտակի կոչն է՝ վերադառնալ հիմքերին:

Երկրորդ փորձությունը երկրորդ հրեշտակի կոչն է՝ առանձնանալ և ավարտին հասցնել տաճարը:

Երրորդ փորձությունը երրորդ հրեշտակի լակմուսի փորձությունն է՝ կնիքի կամ նշանի վերաբերյալ:

Առաջին փորձությունը հիմնադրույթների վրա եկող փորձություն է, և 2024 թվականին շաբաթօրյա Zoom ժողովներին ներգրավվածների մոտավորապես կեսը հեռացավ հենց այն միակ վարդապետական փաստարկի պատճառով, որ ներկայացված է 1843 թվականի գծապատկերի վրա: Այդ վեճը վերաբերում էր այն խորհրդանշանին, որը հաստատում է Աստծո ժողովրդի տեսիլքը վերջին օրերում: Միլլերական հակասության ընթացքում բողոքականները պնդում էին, թե Անտիոքոս Եպիփանեսը կամ Իսլամն էր այն իշխանությունը, որ բարձրացնում է իրեն և կործանվում՝ հաստատելու համար

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարում տրված տեսիլքը:

Եվ այն ժամանակներում շատերը պիտի ելնեն հարավի թագավորի դեմ. նաև քո ժողովրդի ավագանները պիտի բարձրանան՝ տեսիլքը հաստատելու համար, բայց պիտի ընկնեն: Դանիել 11:14:

Արդյո՞ք Իսլամը կամ Անտիոքոս Եպիփանեսն էին քո ժողովրդի ավագանները, թե՞ Հռոմը, ինչպես նույնացրեց Միլլերը: Միլլերը հասկացել էր, որ հեթանոսության և պապականության ամայացնող զորությունները երկուսն էլ այն իշխանությունն էին, որ բարձրացնում էին իրենց, որ ընկել էին և որ Աստծո ժողովրդի ավագաններն էին: Այդ փաստարկը ներկայացված է այն քարտեզի վրա, որը «ուղղորդված էր Աստծո ձեռքով և չպետք է փոփոխվի», և որը Ամբակումի աղյուսակներից որևէ մեկի վրա միակ ներկայացումն է, որ նույնացնում է մի իրադարձություն, որը մարգարեական Խոսքի մեջ ուղղակի հղում չունի: Քարտեզի վրա այդ հղումը դրված էր՝ ընդգծելու համար այդ հիմնարար փաստարկը՝ որպես Աստծո մարգարեական Խոսքի բաժանարար զորության խորհրդանիշ:

2024 թվականին Zoom խմբի մոտավորապես կեսը հեռացավ այն կեղծ ըմբռնման պատճառով, թե տեսիլքը հաստատողը Միացյալ Նահանգներն են, և ոչ թե Հռոմը, ինչպես Միլլերի հետևորդներն այդքան դիպուկ կերպով պաշտպանեցին:

Մաքրագործումը, որ սկսվեց 2023 թվականին, սկսվեց այն ժամանակ, երբ Քրիստոս Իր բահով մտավ սենյակը, և բահը Նրա ճշմարտության խոսքերն են: Երբ Նա մտավ Իր սենյակը, այն մարդկանցից դատարկ էր, ուստի Նա անապատում մի ձայն բարձրացրեց՝ պատրաստելու Տիրոջ ճանապարհը: Այդ ձայնը պետք է պատրաստեր ճանապարհը, որպեսզի Ուխտի Պատգամաբերը հանկարծ գա Իր տաճարը՝ Իր հարյուր քառասունչորս հազարների տաճարը:

Ապա 2024 թվականին՝ առաջին փորձությունը, հիմքերի փորձությունը, այն փորձությունը, թե ով է հաստատում տեսիլքը՝ այն տեսիլքը, որ կնքում է մնացորդին: Մնացորդին կնքող ներքին տեսիլքը Քրիստոսի տեսիլքն է տասներորդ գլխում, իսկ արտաքին տեսիլքը այն տեսիլքն է, որ հաստատվում է հակաքրիստոսի կողմից, և հակաքրիստոսը Հռոմն է: Քրիստոսի ներքին տեսիլք և հակաքրիստոսի արտաքին տեսիլք: Կնքումը ճշմարտության մեջ հաստատվելն է՝ թե՛ հոգևորապես, թե՛ մտավորապես. և տասներորդ գլխի ներքին տեսիլքը հոգևորն է, իսկ տասնմեկերորդ գլխի արտաքին տեսիլքը՝ մտավորը: Երկու տեսիլքների թե՛ ըմբռնումը, թե՛ դրանց համապատասխան փորձառությունը պահանջվող չափանիշն են յուրաքանչյուրի համար, ով պիտի կնքվի, ինչպես Դանիելը ներկայացնում է Դանիելի տասներորդ գլխի առաջին համարում:

Պարսից Կյուրոս թագավորի երրորդ տարում մի բան հայտնվեց Դանիելին, որի անունը կոչվում էր Բաղտասար. և այդ բանը ճշմարիտ էր, բայց նշանակված ժամանակը երկար էր. և նա հասկացավ այդ բանը ու ըմբռնում ունեցավ տեսիլքի վերաբերյալ: Դանիել 10:1:

Հիմքերի ալֆա փորձությունը վերաբերում էր Դանիել 11-ի տասնչորսերորդ համարին, և այն զուգահեռ էր Միլլերականների նույն հիմնարար փորձությանը, և այդ փորձությունն էր Միլլերականների պատմությունից միակ հակամարտությունը, որ ներկայացված է այն տախտակի վրա, որը Ամբակումի պահապանին հրամայված էր գրել և պարզաբանել: 2024 թվականի հիմնարար փորձությունը առաջին հրեշտակի իջնումն էր, ինչպես ներկայացված է 1840 թվականի օգոստոսի 11-ով, 1888-ով և 9/11-ով:

Այդ հրեշտակը նաև իջել էր որպես Միքայել, որովհետև Միքայելն է նա, ով հարություն տվեց Մովսեսին, որը Եդիայի հետ միասին հարություն առավ 2023 թվականի վերջին օրը: Այդ հարությունը Եզեկիելի կողմից ներկայացված է որպես իրագործված չորս հողմերի մասին մարգարեությամբ, որը Քույր Ուայթը կոչում է զայրացած զսպված ձի, որը Իսլամն է՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ի և 9/11-ի: Ալֆա փորձությունը հիմնարար փորձառու արտաքին տեսիլքն էր: Օմեգա փորձությունը պիտի լիներ ներքին գազաթաքարային տեսիլք:

Ինչո՞ւ պետք է լինի ալֆա և օմեգա, որոնց պիտի հաջորդի երրորդ փորձություն: Հենց այս հարցն է, որ ես մատնանշում եմ: 2024 թվականի ալֆա արտաքին փորձության տեսիլքը երեք փորձություններից առաջինն է: Այդ հիմնարար փորձությունը պետք է հաղթահարվի, որպեսզի հնարավոր լինի մասնակցել գազաթաքարային օմեգա փորձությանը: Այդ երկու փորձությունները մարգարեական բնույթով տարբեր են երրորդ փորձությունից: Երրորդ փորձությունը լակմուսի փորձություն է, որը ցույց է տալիս, թե արդյոք թեկնածուն իսկապես անցել է նախորդ երկու փուլերը:

Առաջին փորձությունը հիմքն է, իսկ երկրորդ փորձությունը՝ ավարտված տաճարը: Տաճարի հիմքը դրվեց Բաբելոնից դուրս գալու առաջին հրամանագրի պատմության ընթացքում: Երկրորդ հրամանագրի պատմության մեջ տաճարն ավարտվեց: Երրորդ հրամանագիրը տարբեր էր, որովհետև այդ հրամանագրով Հուդայի ազգային ինքնիշխանությունը վերականգնվեց՝ նրանց տալով քաղաքացիական և կրոնական հանցագործությունները դատավարության ենթարկելու իշխանություն: Դատաստանը վերականգնվում է երրորդ հրամանագրի ժամանակ: 2024 թվականին հիմնարար ալֆա փորձությունը բաժանեց նրանց՝ փոշոտ թփուտի մարդու գրեթե դատարկ սենյակում:

Օմեգա փորձությունն այն է, երբ տաճարն ավարտվում է, ինչպես պատկերված է գազաթաքարի դրամաբ: Տաճարի ավարտը հաղթական եկեղեցին է, որ հաստատվում է, երբ որոմները հեռացվում են: Միլլերի երազում տաճարի ավարտը տեղի ունեցավ այն ժամանակ, երբ գոհարները կրկին նետվեցին ավելի մեծ արկղի մեջ՝ «առանց որևէ տեսանելի ջանքի այն մարդու կողմից, որ դրանք ներս էր գցում»: Այն բանից հետո, երբ Միլլերը նույնացնում է փոշեմաքրիչ մարդուն, որը գոհարները գցում էր ավելի մեծ արկղի մեջ, նա իր վկայությունն ավարտում է հետևյալ խոսքերով. «Ես բարձրաձայնեցի մեծ ուրախությունից, և այդ աղաղակն արթնացրեց ինձ»:

Ուշադրություն դարձրեք, որ Միլլերի արթնացնող բարձրաձայն աղաղակը զորացվեց «ուրախությամբ»: Ուրախությունը Հովելի մոտ այն մարդկանց խորհրդանիշն է, որոնք ունեն «նոր գինին», իսկ «ամոթը» նրանց վրա է, այն մյուս գինի խմողների, որոնք կտրվել

են նոր գինուց: Միլլերին արթնացնող Կեսգիշերյան Աղաղակը հաջորդում է այն բանին, երբ կեղտը մաքրող մարդը գոհարները նետում է ավելի մեծ տուփի մեջ: Ավելի մեծ տուփը լի է այն գոհարներով, որոնք զատվել են աղբից և նետվել տուփի մեջ, որը թե՛ հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարն է, թե՛ Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամը: Տաճարն ավարտվում է երկրորդ հրամանագրում, կամ երկրորդ հրեշտակի, կամ երկրորդ և օմեգա փորձության ժամանակ: Միլլերի երագում օմեգա փորձությունը ներկայացված է այն պահին, երբ երկնքի պատուհանները բացվում են:

Եվ ես լսեցի, կարծես մի մեծ բազմության ձայն, և ինչպես շատ ջրերի ձայն, և ինչպես զորավոր որոտումների ձայն, որ ասում էր. Ալելուիա՛, որովհետև Տեր Աստված Ամենակալը թագավորում է: Ուրախանանք և ցնծանք, և փառք տանք Նրան, որովհետև Գառան հարսանիքը եկավ, և նրա կինը պատրաստեց իրեն: Եվ նրան տրվեց, որ հագնվի բեհեզով՝ մաքուր և սպիտակ, որովհետև բեհեզը սրբերի արդարությունն է: Եվ նա ինձ ասում է. Գրի՛ր. Երանի՛ նրանց, որ կանչված են Գառան հարսանեկան ընթրիքին: Եվ նա ինձ ասում է. Սրանք Աստծու ճշմարիտ խոսքերն են: Հայտնություն 19:6-9.

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին «Քրիստոսի չորս գալուստները» կատարվեցին, և այդ չորս գալուստներից յուրաքանչյուրը առավել կատարյալ կերպով պիտի կատարվի շուտով եկելիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Նա եկավ որպես Ուխտի Պատգամաբեր՝ ի կատարումն Մաղաքիա 3-ում նկարագրված դևտացիների մաքրագործման և սրբագործման: Նա եկավ՝ ընդունելու թագավորություն ի կատարումն Դանիել 7:13-ի: Նա եկավ՝ մաքրելու սրբարանը՝ ի կատարումն Դանիել 8:14-ի, և Նա նաև եկավ հարսանիքին: Հարսանիքը տեղի է ունենում, երբ հարսնացուն իրեն պատրաստել է:

«Բայց երբ պտուղը հասունանում է, իսկույն մանգաղն է գործադրում, որովհետև հունձքի ժամանակը եկել է»: Քրիստոսը տենչագին փափագով սպասում է Իր եկեղեցում Իր իսկ հայտնությանը: Երբ Քրիստոսի բնավորությունը կատարելապես վերարտադրվի Իր ժողովրդի մեջ, այն ժամանակ Նա կգա՝ նրանց պահանջելու որպես Իրենը»: Քրիստոսի առակները, 69:

«Աշխարհը կարող է միայն նախագգուշացվել», ըստ ներշնչանքի, երբ կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ընթացքում «տեսնի Աստծո կնիքով դրոշմված տղամարդկանց և կանանց»:

«Սուրբ Հոգու գործն է աշխարհին համոզել մեղքի, արդարության և դատաստանի վերաբերյալ: Աշխարհը կարող է նախագգուշացվել միայն այն ժամանակ, երբ տեսնում է, որ նրանք, ովքեր հավատում են ճշմարտությանը, ճշմարտությամբ սրբագործված են և գործում են բարձր ու սուրբ սկզբունքներով՝ վեհ, բարձր իմաստով ցույց տալով այն սահմանագիծը, որ զատում է Աստծու պատվիրանները պահողներին նրանցից, ովքեր ոտնակոխ են անում դրանք: Հոգու սրբագործությունը նշանավորում է այն տարբերությունը, որ կա նրանց միջև, ովքեր ունեն Աստծու կնիքը, և նրանց, ովքեր պահում են կեղծ հանգստյան օրը: Երբ փորձությունը գա, հստակ կցուցադրվի, թե ինչ է զազանի նշանը: Դա կիրակին պահելն է: Նրանք,

ովքեր ճշմարտությունը լսելուց հետո շարունակում են այս օրը սուրբ համարել, կրում են այն մեղքի մարդու ստորագրությունը, որը խորհեց փոխել ժամանակներն ու օրերները»: Bible Training School, December 1, 1903.

Երբ հարսը իրեն պատրաստում է, հունձքը հասել է: Հունձքը սկսվում է առաջին պտղի ցորենի ընծայի հավաքմամբ, որը բարձրացվում է որպես շարժական ընծայի դրոշ: Նախ հավաքվում են առաջին պտուղները, որոնք Հայտնության գրքում հիշատակված հարյուր քառասունչորս հազարանոցն են, իսկ ապա՝ մյուս հոտը, որ մեծ բազմությունն է: Դրոշը Նրա հզոր բանակն է, և Նրա հզոր բանակը զարդարված է սպիտակ բարակ կտավով: Ամուսնության ժամանակ հարյուր քառասունչորս հազարանոցի տաճարը ավարտվում է Կիրակի օրերի դատաստանից առաջ, և այդ տաճարը ոչ միայն Միլլերի ավելի մեծ դագաղն է, այլև հաղթական եկեղեցին, որ տիրապետում է բոլոր պարզներին, ներառյալ մարգարեության հոգին:

Եվ ես ընկա նրա ոտքերի մոտ՝ նրան երկրպագելու համար: Եվ նա ասաց ինձ. «Զգո՛ւ՛յ՛, այդ մի՛ արա. ես քո ծառայակիցն եմ և քո այն եղբայրներից, որոնք ունեն Հիսուսի վկայությունը. Աստծո՛ւն երկրպագիր, որովհետև Հիսուսի վկայությունը մարգարեության հոգին է»: Հայտնություն 19:10:

Հարյուր քառասունչորս հազարը նրանք են, ովքեր ունեն Հիսուսի վկայությունը, և Հիսուսի վկայությունը ներկայացվում է «տող առ տող» թե՛ Աստվածաշնչում և թե՛ Մարգարեության Հոգում: Երբ հարյուր քառասունչորս հազարի Լաոդիկյան շարժումը փոխակերպվի հարյուր քառասունչորս հազարի Ֆիլադելֆյան շարժման, նրանք բոլորն էլ իրենց վկայությունը ներկայացնելու համար կգործադրեն «տող առ տող» մեթոդաբանությունը: Այդ վկայությունը աստվածային արյան և մարդկային վկայության միությունն է:

Եվ նրանք հաղթեցին նրան Գառան արյամբ և իրենց վկայության խոսքով, և մինչև մահ չսիրեցին իրենց կյանքը: Հայտնություն 12:11.

Մարդկայնության վկայությունը, միացած Աստվածության արյանը, Մովսեսի և Գառի վկայությունն է: Մովսեսը մարդկայնությունն էր՝ ալֆան՝ օմեգա Գառի աստվածության արյան հանդեպ: Բոլոր պարզները վերականգնվում են հենց որ հարսը պատրաստում է իրեն, և, որպես սպիտակ բեհեզ հագած հզոր բանակ, նա զբաղեցնում է իր տեղը՝ որպես Տիրոջ առաջ շարժվող բանակի դրոշ: Այդ մարտական երթը սկսվում է այն ժամանակ, երբ հարսը պատրաստվում և սպիտակով է զգեստավորվում, և հենց այդ ժամանակ են երկնքի պատուհանները բացվում, ինչպես որ Միլլերի երազում էին բացվել:

Եվ տեսա, որ երկինքը բացվել էր, և ահա՝ մի սպիտակ ձի. և նրա վրա նստածը կոչվում էր Հավատարիմ և Ճշմարիտ, և արդարությամբ է դատում ու պատերազմում: Նրա աչքերը կրակի բոցի պես էին, և նրա գլխին՝ բազմաթիվ պսակներ. և նա ուներ մի գրված անուն, որ ոչ ոք չգիտեր, բացի իրենից: Եվ նա հագած էր արյան մեջ թաթախված պատմուճան, և նրա անունը կոչվում է Աստծո՛ւ Խոսք: Եվ այն զորքերը, որ երկնքում էին, հետևում էին նրան սպիտակ ձիերի վրա՝

հագած բեհեզ, սպիտակ և մաքուր: Եվ նրա բերանից դուրս է գալիս մի սուր սուր, որպեսզի դրանով հարվածի ազգերին. և նա պիտի հովվի նրանց երկայթյալ գավազանով. և նա տրորում է Ամենակարող Աստծո սաստկության և բարկության հնձանը: Եվ նրա պատմության վրա և իր ազդրի վրա մի անուն էր գրված՝ ԹԱԳԱՎՈՐ ԹԱԳԱՎՈՐՆԵՐԻ, ԵՎ ՏԵՐ ՏԵՐԵՐԻ: Հայտնություն 19:11-16.

Երբ փռեմաքրող մարդը մտնում է դատարկ սենյակը և բացում պատուհանները, նա հավաքում է գոհարները և զցում դրանք ավելի մեծ օմեզա դագաղի մեջ: Ջեյմս Ուայթը այդ գոհարները կճանաչեր որպես Աստծո ժողովուրդ, սակայն Ուիլյամ Միլլերը կասեր ձեզ, որ խորհրդանիշներն ունեն մեկից ավելի իմաստ, և գոհարները ներկայացնում են ոչ միայն ցրված հիմնարար ճշմարտությունները, այլև այն ցրված գոհարները, որոնք գտնվում են վեր բարձրացված պսակի վրա՝ ներկայացնելով Քրիստոսի փառքի արքայությունը:

Եվ Տերը՝ նրանց Աստվածը, այն օրը պիտի փրկի նրանց որպես Իր ժողովրդի հոտը, որովհետև նրանք պիտի լինեն ինչպես թագի քարեր՝ բարձրացված որպես դրոշմ Նրա երկրի վրա: Զաքարիա 9:16.

Հռոմի՝ տեսիլքը հաստատող հիմնարանային ալֆա փորձությունից հետո օմեզան և երկրորդ փորձությունը գազաթաքարային օմեզա փորձությունն է: Այն տաճարի փորձության ավարտն է, որը նախորդում է դատաստանի երրորդ լակմուսի փորձությանը: Այս փորձությունը միմյանցից մաքրագատում է երկրպագուների երկու դասերը՝ իմաստուններին և հիմարներին բաժանելով յուրի հիման վրա, որը պատգամն է, կամ ինչպես Քույր Ուայթը նույնացրեց Կափառնայումի ժողովարանի վերաբերյալ իր մեկնաբանության մեջ՝ «ճշմարտության խոսքերը»:

Կափառնայումն այն վայրն է, որտեղ Հովհաննես 6:66-ում Հիսուսը միաժամանակ կորցրեց ամենամեծ թվով աշակերտների, և այդ աշակերտներն այլևս երբեք չվերադարձան: Որպես Քրիստոսի օրերում աշակերտության ամենամեծ փորձություն՝ Կափառնայումը խորհրդանիշ է Քրիստոսի օրերում աշակերտության օմեզա փորձության, որն իր հերթին նախատիպում էր աշակերտության օմեզա փորձությունը այն երեքփուլ փորձաքննության գործընթացում, որը սկսվեց 2023 թվականին: Կափառնայումում այդ փորձությունը ներկայացված էր Երկնքի Հացով, և այն բացահայտեց հրեաների ձախողումը՝ այն համատեքստում, որ նրանք ի վիճակի չէին հասկանալու մարգարեությունը՝ այն պատճառով, որ պատրաստ չէին ընդունելու, թե երբ Հիսուսը խոսում էր բնական բաների մասին, դա պետք է հասկացվեր հոգևոր կիրառությամբ:

Այս թեմաների քննարկումը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Քրիստոսի խոսքը ժողովարանում կյանքի հացի վերաբերյալ եղավ Հուդայի պատմության շրջադարձային կետը: Նա լսեց այս խոսքերը. «Եթե չուտեք Մարդու Որդու մարմինը և չխմեք Նրա արյունը, ձեր մեջ կյանք չունեք»: Հովհաննես 6:53: Նա տեսավ, որ Քրիստոսը աշխարհիկ բարիքի փոխարեն հոգևոր բարիք էր առաջարկում: Նա իրեն հեռատես էր համարում և կարծում էր, թե տեսնում է, որ

Հիսուսը պատիվ չի ունենալու, և որ Նա չի կարող Իր հետևորդներին որևէ բարձր դիրք շնորհել: Նա վճռեց Քրիստոսի հետ այնքան սերտորեն չմիավորվել, որ չկարողանա հեռանալ: Նա պիտի հետևեր: Եվ նա հետևեց»:

«Այդ ժամանակից նա արտահայտում էր այնպիսի կասկածներ, որոնք շփոթեցնում էին աշակերտներին: ...» Քրիստոսի կյանքի փափագը, 719:

Առաջին փորձություն

Հիսուսի այն հայացքը, որ Նա զցեց եսասեր Հուդայի վրա, համոզեց նրան, որ Վարդապետը թափանցել էր նրա կեղծավորության մեջ և ընթերցել էր նրա ստոր, արհամարհելի բնավորությունը: Սա ավելի ուղղակի հանդիմանություն էր, քան Հուդան երբևէ նախկինում ստացել էր: Դրանից նա բորբոքվեց, և այսպես բացվեց մի դուռ, որով սատանան մտավ՝ իշխելու նրա մտքերի վրա: Ապաշխարելու փոխարեն նա վրեժխնդրություն ծրագրեց: Իր մեղքի գիտակցությունից խոցված և խելագարության աստիճան գրգռված այն բանից, որ իր հանցանքը հայտնի էր դարձել, նա վեր կացավ սեղանից և գնաց քահանայապետի պալատը, որտեղ խորհրդակցությունը հավաքված էր: Նա տոգորված էր սատանայի ոգով և գործում էր իբրև մեկը, որ գրկված էր բանականությունից: Իր Վարդապետին մատնելու համար խոստացված վարձատրությունը երեսուն արծաթ էր, և նա Փրկչին վաճառեց այն թանկարժեք յուղի սրվակի արժեքից շատ ավելի պակաս գումարով:

«Հոգով և գործելակերպով շատերը նմանվում են Հուդային: Քանի դեռ նրանց բնավորության մեջ եղած ախտաբիծի վերաբերյալ լռություն է պահպանվում, բացահայտ թշնամանք չի երևում. բայց երբ նրանք հանդիմանվում են, դառնությունը լցնում է նրանց սրտերը»։ Youth Instructor, July 12, 1900.

Երկրորդ Փորձությունը

«Զատկից առաջ Հուդան երկրորդ անգամ հանդիպել էր քահանայապետների և դպիրների հետ ու վերջնականապես կնքել էր պայմանը՝ Հիսուսին նրանց ձեռքը մատնելու համար: ... Հուդան այժմ վիրավորված էր Քրիստոսի այն արարքից, որով Նա լվաց Իր աշակերտների ոտքերը: Եթե Հիսուսը կարող էր այդչափ խոնարհեցնել Ինքն Իրեն, մտածում էր նա, ուրեմն Նա չէր կարող լինել Իսրայելի թագավորը: Ժամանակավոր թագավորության մեջ աշխարհիկ պատվի բոլոր հույսերը կործանվել էին: Հուդան համոզվել էր, որ Քրիստոսին հետևելուց ոչինչ չափելու չէր: Տեսնելով, ինչպես ինքն էր կարծում, որ Նա Իրեն նվաստացնում է, նա առավել ևս հաստատվեց Նրանից հրաժարվելու և իրեն խաբված խոստովանելու իր մտադրության մեջ: Նա դիվահարված էր, և վճռեց ավարտին հասցնել այն գործը, որին արդեն համաձայնել էր՝ մատնելով իր Տիրոջը»։ The Desire of Ages, 645.

Վերջնական որոշումը

Իր նպատակի բացահայտումից զարմանքի և շփոթության մեջ Հուդան շտապ ոտքի ելավ՝ սենյակից դուրս գալու համար: «Այն ժամանակ Յիսուս նրան ասաց. «Ինչ որ անում ես, շուտ արա»։ ... Նա էլ, պատառը վերցնելուց հետո, իսկույն դուրս ելավ, և

գիշեր էր»։ Գիշեր էր դա դավաճանի համար, երբ նա Քրիստոսից երես դարձնելով մտավ արտաքին խավարը։

«Մինչ այդ քայլը չկատարվեց, Հուդան դեռևս չէր անցել ապաշխարության հնարավորությունից այն կողմը։ Բայց երբ նա հեռացավ իր Տիրոջ և իր աշակերտակիցների ներկայությունից, վերջնական որոշումն արդեն ընդունված էր։ Նա անցել էր սահմանագիծը։»

«Հրաշալի էր Հիսուսի երկայնամտությունը այս փորձվող հոգու հանդեպ Իր վերաբերմունքի մեջ։ Ոչինչ, որ կարելի էր անել Հուդային փրկելու համար, անկատար չէր թողնվել։ Այն բանից հետո, երբ նա երկու անգամ դաշնեց իր Տիրոջը մատնելու համար, Հիսուսը դեռևս նրան ապաշխարության հնարավորություն տվեց։ Դավաճանի սրտի գաղտնի նպատակը կարդալով՝ Քրիստոսը Հուդային տվեց Իր աստվածության վերջին, համոզիչ ապացույցը։ Սա կեղծ աշակերտի համար ապաշխարության վերջին կոչն էր։ Այնպիսի ոչ մի դիմում, որ Քրիստոսի աստվածային-մարդկային սիրտը կարող էր անել, չէր խնայվել։ Ողորմության ալիքները, որ համառ հպարտությունից ետ էին մղվել, վերադարձան՝ որպես հնազանդեցնող սիրո ավելի զորեղ հեղեղ։ Սակայն, թեև իր մեղքի բացահայտումից զարմացած ու տագնապած, Հուդան միայն առավել վճռական դարձավ։ Խորհրդական ընթրիքից նա դուրս եկավ՝ մատնության գործը ավարտին հասցնելու համար»։

«Յուդայի վրա վա՛յը արտասանելիս Քրիստոսը նաև ողորմության նպատակ ուներ Իր աշակերտների հանդեպ։ Այդպիսով Նա նրանց տվեց Իր Մեսիական լինելու պսակյալ ապացույցը։ «Հիմա, նախքան լինելը, ասում եմ ձեզ,— ասաց Նա,— որպեսզի երբ կատարվի, հավատաք, թե ԵՄ ԵՄ»։ Եթե Հիսուսը լուռ մնար՝ ասես անտեղյակ լինելով այն ամենից, ինչ պիտի գար Իր վրա, աշակերտները կարող էին կարծել, թե իրենց Վարդապետը չուներ աստվածային նախագիտություն և զարմացած ու մատնված էր սպանիչ ամբոխի ձեռքը։ Մեկ տարի առաջ Հիսուսը աշակերտներին ասել էր, որ ընտրել է տասներկուսին, և նրանցից մեկը սատանա է։ Այժմ Նրա խոսքերը Յուդային, որոնք ցույց էին տալիս, որ նրա դավաճանությունն ամբողջովին հայտնի էր իր Վարդապետին, պիտի զորացնեին Քրիստոսի ճշմարիտ հետևորդների հավատը Նրա նվաստացման ժամանակ։ Եվ երբ Յուդան հասներ իր սարսափելի վախճանին, նրանք պիտի հիշեին այն վա՛յը, որ Հիսուսն արտասանել էր մատնիչի վրա»։ The Desire of Ages, 653–655.